

Nybygninger blev henlagt under første Afdeling, Reparationer under anden Afdeling, Køb og Salg under tredje, Udlejning og Udnyttelse under fjerde og Bygningsvedtægter under femte Afdeling. Saa let gaar det nu ikke, og navnlig vil det skorte paa at finde den rette Mand — men denne rette Mand har muligen det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen parat. Ved samme Lejlighed fremførte det ærede Medlem forskellige Eksempler, som skulde vise, hvor meget der kunde spares, naar man havde et saadant Departement, og det ærede Medlem henviste til, at der ved Statens Køb af Sygehjemmet var blevet betalt ca. en halv Million Kroner for meget. Jeg paatalte dette og gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at han maatte huske fejl, idet der ikke forelaa noget fast Tilbud. I Øjeblikket kunde jeg ikke komme paa Ordet Kommissionær, saadan kan det jo gaa, og derfor sagde jeg, at en forløben Agent havde været hos ham. Dertil svarede det ærede Medlem mig, at det ikke var nogen helt tilfældig Agent, men at det var Formanden for Sygehjemmet, en Højesteretssagfører, der havde givet ham Tilbud. Jeg bad det ærede Medlem i en Replik om at se Sagen igennem, da han derved vilde blive klar over, at hans Hukommelse svigtede ham. For nu selv at være paa den rigtige Side har jeg set Sagen igennem, og det viser sig, at i det Udvalg, hvor Sygehjemssagen var til Behandling, har det ærede Medlem ikke en eneste Gang nævnt, at han havde haft noget direkte med Højesteretssagføreren at gøre, han bruger stadig væk det Udtryk, at det var en Kommissionær, der kom til ham, som mente, han kunde skaffe ham Sygehjemmet, havde det paa Haanden o. s. v. Jeg skal hermed lade denne Sag ligge. Jeg haaber, at det ærede Medlem, hvis han læser, hvad jeg nu har sagt, vil gøre Alvor af at se Sagen igennem og derefter komme med den Undskyldning, han bør komme med, idet det ikke er mig, men det ærede Medlem, der har taget fejl.

Den højtærede Finansminister udtalte i sin Forelæggelsestale, da han nævnte Bevillingerne til Statsskolerne i Viborg og Randers, at det nu forhaabentlig var de sidste Beløb, der skulde bevilges til disse Skoler — det var 280 000 Kr. til Viborg og 230 000 Kr. til Randers —, og den højtærede Minister sagde, det var mange Penge, og at det vilde være ganske interessant at faa undersøgt, hvorledes Udgifterne til disse Skoler var svulmet saaledes op. Jeg giver den højtærede Finansminister fuld- stændig Ret i, at det er store Beløb, der er

medgaaet til disse Skoler. Hvis vi i Dag skulde tage Bestemmelse om at bygge saadanne Skoler, vilde man maaske ikke være saa rundhaandet med, hvad man stillede til Raadighed, som man var den Gang. Det er givet, at man kunde opføre en tilfredsstillende Skolebygning for mindre Summer, end her er gaaet med, men vi maa paa den anden Side heller ikke glemme, hvad der har været forlangt ved disse Skolebygninger og foreslaaet af den Minister, der i sin Tid fremførte Sagen. Den første Be- gyndelse til disse Skolebygninger daterer sig fra 1918, da den daværende Undervisningsminister Keiser-Nielsen foreslog et Beløb paa 205 000 Kr. til Udvidelse af Randers Skole, det var altsaa Prisen for Krigen, et Beløb, som man anerkendte vilde blive mindst $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og et Beløb paa 60 000 Kr. til forberedende Arbejder ved Viborg Skole; de forberedende Arbejder bestod i eventuel Erhvervelse af nogle Grunde. Den højtærede Undervisningsminister fik disse Bevillinger, og umiddelbart før de Bevillinger blev givet ham, udtalte det daværende Medlem af Landstinget Poul Christensen i Anledning af nogle meget store Udgifter, der havde været ved forskellige Skoler og Børnehjem — der var Tale om Hesselager Kostskole —: „Jeg henstiller til den højtærede Minister i Fremtiden saa vidt muligt at vælge de Arkitekter, der ogsaa tager økonomiske Hensyn, selv om det er Staten, som skal betale Udgifterne.“ Dette blev udtalt, netop da dette Spørgsmaal var til Behandling, saa den daværende Undervisningsminister kunde altsaa ikke sige, at han ikke var advaret, at han ikke var gjort opmærksom paa de økonomiske Forhold, det var oven i Købet hans egen Partifælle, som sagde det til ham. Efter at Ministeren havde faaet disse Bevillinger, kom han antagelig i Tanker om, at det vistnok var forkert at gaa frem ad denne Vej, idet han hen paa Sommeren, da Finansudvalget skulde ud paa en Rejse for at se paa forskellige Ting, indbød Finansudvalget til at tage over og se, hvordan Skolerne var. Resultatet af dette Besøg var, at hele Finansudvalget enstemmigt tiltraadte, at det vilde være forkert at bygge om paa Viborg-Skolen, da dels Pladsen, dels selve Bygningerne ikke mere egnede sig der- til, de var for langt nede, Ministeren brugte selv det Udtryk, at de var ganske ufor- svarlige, de var usømmelige. I Randers laa Skolen paa en Grund, som Kommunen ejede, og naar man en Gang vilde flytte fra den, havde Kommunen Ret til at overtage den frit med de Bygninger, der eventuelt